

Літа вже не мчать,
як лошата прудкі в табуні,
Повільно бредуть, як верблюди в піску марокканським.
Все легше когось підловити на щирій брехні,
Все важче купитись на срібну блешню провокацій.

І вже починаєш не час цінувати, а мить.
Холодний аналіз чуття затискає в лещата...
Все легше чийсь відступ од юних замрій зрозуміть,
Все важче і важче той відступ прощати.

На перше захоплення око не вельми зважа —
Досвідчене око навчилось вивчати й мовчати...
Все ближче з імлі підкрадається вічна межа,
Все далі назад відпливає безхмарний початок.

Не ті уже чари несе проліскова пора,
Не той уже хміль від коси, і краси, і косинки...
Все рідше від першого погляду серце вмира,
Все більше у ньому примруженої оцінки.
Певніше обходиш ковбані й каміння мульті.
Обачніші рухи, скупіші і жести, і жарти...
Все нижча відсоток, рокований на помилки.
І так неймовірно зроста
їхня вартість!

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.